

Arrest

nr. 147 362 van 8 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2015 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 18 juli 2014 in het huwelijk met H.B., Een vrouw met de Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 23 juli 2014 diende verzoeker, in functie van zijn Nederlandse echtgenote, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 20 januari 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 29 januari 2015 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 23/07/2014 werd ingediend door:

Naam: [B]

Voornaam: [C.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene werd veroordeeld op 19.12.2006 door de meervoudige straffkamer van de rechtbank van Amsterdam tot een gevangenisstraf van 18 maanden wegens 'Overtreding van de opiumwet', alsook op 31.01.2001 door de meervoudige straffkamer van de rechtbank van Amsterdam tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens inbreuk op het strafrecht nl. verkrachting en voor het plegen van ontuchtige handelingen op een minderjarige.

Uit de aard, de ernst en de recentheid van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten."

"Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...], ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan".

Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het dossier, gehuwd met zijn partner op 18.07.2014 en verblijft pas sinds augustus 2014 officieel in België. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat op een dergelijke korte tijd de integratie van betrokkene in België van die aard is dat dit een weigering van het verblijfsrecht zou in de weg staan. Zijn partner is bovendien EU-onderdane. Het feit dat aan mijnheer het verblijfsrecht wordt geweigerd hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan haar recht op vrij verkeer. Het staat betrokkenen vrij hun gezinsleven zo in te richten dat zij hun relatie op een andere manier kunnen beleven. Om een affectieve relatie te hebben, hoeft met niet noodzakelijk op hetzelfde adres ingeschreven te zijn.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 43 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Terwijl tegenpartij op 9.1.2015 oordeelde dat verzoeker een F kaart mocht krijgen werd uiteindelijk op basis van een signalering in het systeem SIS II beslist hem het verblijf te weigeren.

Volgens de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (Commissie t. Spanje, 31.1.2006, grote kamer, 5-503/03) moeten de Lidstaten in zulk geval geen toegang tot het grondgebied weigeren “zonder vooraf te hebben geverifieerd of de aanwezigheid van deze personen een werkelijke, actuele en genoegzaam ernstige bedreiging vormde voor een fundamenteel belang van de samenleving, is het Koninkrijk Spanje de verplichtingen niet nagekomen die op hem rusten krachtens de artikelen 1 tot en met 3 van richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de voor vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid”.

Dezelfde redenering geldt in casu, wanneer het in het SIS II-systeem gesignaleerde lid van de familie van een EU-burger de erkenning van zijn recht op verblijf vraagt.

Het verblijfsrecht van een EU-burger of een familielid kan overeenkomstig artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EU om redenen van openbare orde beperkt worden.

Artikel 27 van de richtlijn luidt als volgt:

„1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Artikel 28 van de richtlijn luidt als volgt:

„1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

2. Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven.

3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van burgers van de Unie of hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.”

De appreciatiemarge van de Lidstaten werd door het Europees Hof van Justitie afgebakend. Die rechtspraak werd in het arrest Duitsland t. Tsakouridis, geciteerd in de bestreden beslissing, door de grote kamer van het Hof samengevat:

“48 Daarnaast wordt in artikel 27, lid 2, van richtlijn 2004/38 benadrukt dat het gedrag van de betrokkene een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van de betrokken lidstaat moet vormen, dat eerdere strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen reden vormen voor om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen, en dat motiveringen die losstaan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen niet mogen worden aangevoerd.

49 Een verwijderingsmaatregel moet derhalve gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van het voorliggende geval (zie met name arrest Metock e.a., reeds aangehaald, punt 74) en kan slechts gerechtvaardigd zijn om dwingende redenen van openbare veiligheid in de zin van artikel 28, lid 3, van richtlijn 2004/38, indien een dergelijke maatregel, gelet op de uitzonderlijke ernst van de bedreiging, noodzakelijk is voor de bescherming van de belangen die hij veilig wil stellen, mits dit doel niet kan worden bereikt met minder stringente maatregelen, gelet op de duur van het verblijf van de burger van de Unie in de gastlidstaat en in het bijzonder de ernstige negatieve consequenties die een dergelijke maatregel kan meebrengen voor burgers van de Unie die werkelijk in de gastlidstaat zijn geïntegreerd.

50 Bij de toepassing van richtlijn 2004/38 moet meer in het bijzonder een afweging plaatsvinden tussen enerzijds het uitzonderlijk karakter van de dreiging van aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene, zo nodig beoordeeld ten tijde van het verwijderingsbesluit (zie met name arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I-5257, punten 77-79), afgemeten aan met name de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar (zie in die zin met name arrest van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, Jurispr. blz. 1999, punt 29), en anderzijds het risico dat de sociale herintegratie van de burger van de Unie in de lidstaat waar hij daadwerkelijk is geïntegreerd in gevaar wordt gebracht, terwijl deze herintegratie niet alleen in het belang van die burger is maar ook in dat van de Europese Unie in het algemeen, zoals door de advocaat-generaal in punt 95 van zijn conclusie is opgemerkt.

51 De opgelegde straf moet in aanmerking worden genomen als een van de factoren in dit geheel. Een veroordeling tot een gevangenisstraf van vijf jaar kan niet automatisch leiden tot een verwijderingsbesluit zoals in de nationale wetgeving voorzien, zonder dat de in het vorige punt beschreven factoren worden afgewogen, en het is aan de nationale rechter om na te gaan of dit het geval is geweest.

52 In het kader van die beoordeling moet rekening worden gehouden met de fundamentele rechten waarvan het Hof de eerbiediging verzekert, aangezien redenen van algemeen belang slechts dan kunnen worden aangevoerd ter rechtvaardiging van een nationale maatregel die de gebruikmaking van het vrije personenverkeer belemmert, wanneer de betrokken maatregel rekening houdt met dergelijke rechten (zie met name arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punten 97-99), in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de individuele vrijheden (zie met name arrest van 5 oktober 2010, McB, C-400/10 PPU, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 53, en EHRM, arrest Maslov tegen Oostenrijk [GC] van 23 juni 2008, Recueil des arrêts et décisions 2008, § 61 e.v.).

53 Om te beoordelen of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare veiligheid, moet met name rekening worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat. Waar het een burger van de Unie betreft die zijn kindertijd en jeugd grotendeels, zo niet geheel, in de gastlidstaat heeft doorgebracht, zullen zeer gegronde redenen moeten worden aangevoerd om de verwijderingsmaatregel te rechtvaardigen (zie in die zin met name arrest Maslov tegen Oostenrijk, reeds aangehaald, § 71-75).

54 Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67), moet worden geconcludeerd dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt, zoals bedoeld in artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38.

55 Het is aan de verwijzende rechter om met inaanmerkingneming van alle vorengenoemde factoren na te gaan of het gedrag van Tsakouridis binnen de „ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” in de zin van artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38, dan wel binnen de „dwingende redenen van openbare veiligheid” van artikel 28, lid 3, van deze richtlijn valt, en of de voorgenomen verwijderingsmaatregel eerdergenoemde voorwaarden in acht neemt”.

Artikel 43 van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EU en moet aldus conform die beginselen geïnterpreteerd worden.

Eerst onderdeel

Overeenkomstig punt 50 van het arrest Tsakouridis moeten de Lidstaten eerst oordelen indien er sprake is van een “uitzonderlijk[e] [...] dreiging van aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene, zo nodig beoordeeld ten tijde van het verwijderingsbesluit (zie met name arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. blz. I-5257, punten 77-79), afgemeten aan met name de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar (zie in die zin met name arrest van 27 oktober 1977, Bouchereau, 30/77, Jurispr. blz. 1999, punt 29)”.

Dit betekent dat de Lidstaten rekening moeten houden met vier elementen, namelijk:

- de opgelegde en ten uitvoer gelegde straffen;
- de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten;
- de omvang van de schade;
- het recidivegevaar op 20.1.2015.

Uit het administratief dossier blijkt dat enkel de opgelegde straffen, namelijk 18 maanden en twee jaar, door tegenpartij gekend en aldus in de bestreden beslissing gemeld zijn. Het Hof van Justitie stelt echter op het punt 51 van het arrest Tsakouridis dat “een veroordeling tot een gevangenisstraf van vijf jaar kan niet automatisch leiden tot een verwijderingsbesluit zoals in de nationale wetgeving voorzien, zonder dat de in het vorige punt beschreven factoren worden afgewogen”.

De ten uitvoer gelegde straffen zijn door tegenpartij noch gekend, noch in de bestreden beslissing gemeld.

Ook de mate van betrokkenheid wordt door tegenpartij noch gekend, noch in de bestreden beslissing gemeld.

De omvang van de schade wordt op algemene wijze beschreven, aangaande de gevolgen van de drugscriminaliteit voor de maatschappij in het algemeen, maar zonder concreet te onderzoeken welke schade verzoeker concreet heeft veroorzaakt.

Het recidivegevaar wordt niet uitdrukkelijk onderzocht, terwijl de tweede veroordeling van meer dan 8 jaar geleden dateert en verzoeker sinds zijn tweede veroordeling twee kinderen heeft, getrouwd is en met zijn vrouw en kinderen verblijft.

De beoordeling van het gevaar voor de openbare orde is onvoldoende en schendt aldus artikelen 43 en 62 van de wet.

Tweede onderdeel

Zelfs wanneer er sprake is van een gedrag dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, moet beoordeeld worden of de voorgenomen

inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel, in casu de bescherming van de openbare veiligheid.

De beoordeling door tegenpartij berust op drie argumenten:

- Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het dossier, gehuwd met zijn partner op 18.7.2014 en verblijft pas sinds augustus 2014 officieel in België. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat op een dergelijke korte tijd de integratie van betrokkene in België van die aard is dat dit een weigering van het verblijfsrecht zou in de weg staan;*
- Zijn partner is bovendien EU-onderdane. Het feit dat aan mijnheer het verblijfsrecht wordt geweigerd hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan haar recht op vrij verkeer;*
- Het staat betrokkenen vrij hun gezinsleven zo in te richten dat zij hun relatie op een andere manier kunnen beleven. Om een affectieve relatie te hebben, hoeft men niet noodzakelijk op hetzelfde adres ingeschreven te zijn.*

Daaruit blijkt dat de aanwezigheid van de twee jonge kinderen van verzoeker in België, en zelfs hun bestaan, door tegenpartij niet in overweging genomen werd. De strijdigheid van die redenering met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarvan de evenredigheidstoets geïntegreerd moet worden aan de evenredigheidstoets van artikel 43 van de wet, is flagrant. Verzoeker verwijst in het bijzonder naar het arrest Jeunesse t. Nederland (grote kamer) van 3.10.2014.

De redenering is ook, ten minste wat de laatste twee argumenten betreft, vaag en onduidelijk. Vaag omdat de redenering zeer algemeen is: “hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan haar recht op vrij verkeer” en “hoeft men niet noodzakelijk op hetzelfde adres ingeschreven te zijn”.

Onduidelijk omdat verzoeker niet begrijpt wat tegenpartij met het tweede argument probeert te bewijzen. Meent tegenpartij dat verzoeker zich met zijn echtgenote in een ander EU-land zou kunnen vestigen? Op welke arresten van het Europees Hof van Justitie baseert zich die toets? Vanaf wanneer zou er volgens tegenpartij sprake zijn van een afbreuk op het recht op vrij verkeer?

Het is ook onduidelijk wat tegenpartij bedoelt door te stellen dat men niet noodzakelijk op eenzelfde adres ingeschreven hoeft te zijn om een affectieve relatie te hebben. Verzoeker begrijpt niet waarom er enkel sprake is van een inschrijving, terwijl hij gedwongen wordt het land te verlaten. Hij zal aldus naar Marokko moeten vertrekken en zou zijn vrouw en kinderen alleen en enkel in Marokko kunnen zien, terwijl ze alle drie EU-burgers zijn, en in de Europese Unie leven, werken en studeren. Bovendien begrijpt de bestreden beslissing zich bijna alsof er volgens tegenpartij geen sprake zou zijn van een inmenging in het gezinsleven van verzoeker, ten minste in het gezinsleven met zijn echtgenote.

De evenredigheidstoets, die op een onvolledige, vage en onduidelijke wijze gedaan werd, schendt aldus artikelen 43 en 62 van de wet.”

2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet dient te worden gesteld dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Er moet hierbij tevens worden benadrukt dat verweerder duidelijk heeft aangegeven waarom hij van oordeel is dat de bescherming van de openbare orde dient te primeren op verzoekers private en familiale belangen en dat hij heeft uiteengezet waarom hij meent dat de bestreden beslissingen niet strijdig zijn met de bepalingen van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Verweerder heeft er in de eerste plaats op gewezen dat verzoeker pas recent in België aankwam en dus geen belangrijke banden in het Rijk kan hebben opgebouwd en hij heeft geduid dat de bestreden beslissingen niet impliceren dat zijn echtgenote het Rijk dient te verlaten aangezien een gezinsleven ook mogelijk is zonder dat de partners op eenzelfde adres verblijven. Verweerder heeft – zoals verzoeker goed heeft begrepen – hiermee gesteld dat niet zonder meer kan worden aangenomen dat de bestreden beslissingen een effectieve inmenging vormen in zijn privé- of gezinsleven. Het feit dat verweerder niet een precieze optie inzake de wijze

waarop verzoeker zijn gezinsleven kan organiseren heeft naar voor geschoven – hetgeen zijn taak niet is – geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de motivering vaag of onduidelijk is. Het is aan verzoeker en zijn partner om te oordelen of zij kiezen voor een regeling waarbij verzoekers partner binnen de Europese Unie verblijft en verzoeker regelmatig buiten de Europese Unie opzoekt en zij in de tussentijdse periodes contacten onderhouden met elkaar via de moderne communicatiemiddelen of dat zij ervoor opteren om eventueel samen buiten de Europese Unie samen te wonen of dat zij een nog andere regeling prefereren. Hierbij mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker stelt reeds verscheidene jaren een gezin te vormen met zijn huidige echtgenote en dat zij volgens hun verklaringen gedurende een langere periode niet op hetzelfde adres verbleven, zodat niet blijkt dat een gezinsrelatie enkel mogelijk is indien zij beiden in België tot een verblijf zijn toegelaten. Verweerder heeft daarenboven gemotiveerd dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM een inmenging in het privé- en gezinsleven hoe dan ook toelaat indien er een wettelijke basis is en dit vereist is voor de bescherming van de openbare orde en heeft, met verwijzing naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet en de door verzoeker reeds gepleegde strafbare feiten, geoordeeld dat dit in casu het geval is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 43 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het verblijf de burgers van de Unie en hun familieleden slechts kan worden geweigerd om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. Hierbij wordt in artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet expliciet het volgende gesteld:

“de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Uit de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met voormelde bepaling. Hij heeft er namelijk op gewezen dat verzoeker in Nederland tot zware gevangenisstraffen werd veroordeeld wegens verkrachting en het plegen van ontuchtige handelingen met een minderjarige en wegens een overtreding van de Nederlandse Opiumwet. Hij heeft ook toegelicht dat hij gezien de aard en de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten van oordeel is dat verzoeker een persoonlijk gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Voorts heeft verweerder uiteengezet dat illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten van de Europese Unie.

Verzoeker betoogt dat uit punt 50 van het arrest Tsakourdis van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) kan worden afgeleid dat lidstaten rekening moeten houden met de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij criminele activiteiten, de omvang van de schade en het recidivegevaar alvorens er kan worden besloten dat er sprake is van een *“uitzonderlijke dreiging van de aantasting van de openbare veiligheid”* wegens het persoonlijk gedrag van een vreemdeling. Hij gaat met deze uiteenzetting evenwel voorbij aan het gegeven dat het Hof van Justitie in voormeld punt een standpunt inneemt met betrekking tot burgers van de Unie of familieleden van een burger van de Unie in de zin van artikel 28.3 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Verzoeker is evenwel geen burger van de Unie of familielid van een burger van de Unie die minderjarig is of die de laatste tien jaar in België heeft verbleven en ten aanzien van wie, overeenkomstig artikel 28.3 van de richtlijn 2004/38/EG, enkel omwille van dwingende redenen van openbare veiligheid een besluit tot verwijdering kan worden genomen. Zijn uiteenzetting is derhalve niet dienstig.

Aangezien verzoeker een meerderjarige vreemdeling is die nooit tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd en hij volgens een door hem ondertekend inlichtingenformulier pas op 18 juli 2014 het Rijk binnenkwam, volstond, gelet op artikel 28.2 van de richtlijn 2004/38/EG – bepaling die werd omgezet in artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – de vaststelling dat er *“ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid”* waren om een besluit tot verwijdering te kunnen nemen.

Er moet daarnaast op worden gewezen dat in het arrest Tsakourdis in punt 54 wordt geponeerd dat *“een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67), moet worden geconcludeerd dat de georganiseerde drugshandel a fortiori onder het begrip openbare orde valt, zoals bedoeld in artikel 28, lid 2, van richtlijn 2004/38.”*

Voorts mag niet worden voorbijgegaan aan het feit dat het Hof van Justitie weliswaar in arresten richtsnoeren kan voorzien om te bepalen of een vreemdeling al dan niet een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, maar dat dit niet impliceert dat een lidstaat niet op andere gronden tot dit besluit kan komen of dat enkel kan worden vastgesteld dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde indien aan de criteria die door dit rechtscollege zijn vooropgesteld – en die in een volgend arrest kunnen worden genuanceerd, aangevuld of verbeterd – zou zijn voldaan.

In voorliggende zaak is het daarenboven niet betwist dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Nederland meermaals ernstige strafbare feiten pleegde. Betrokkene werd in eerste instantie veroordeeld wegens verkrachting en het plegen van ontuchtige handelingen met minderjarigen. Deze feiten behoeven geen verdere verduidelijking inzake de betrokkenheid van verzoeker of de schade die hij toebracht en wijzen op een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van medeburgers en zwakkeren in de samenleving. Verzoeker werd vervolgens nogmaals veroordeeld wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de strafrechter toepassing maakte van artikel 2B van de Nederlandse Opiumwet in samenhang met artikel 47 van het Nederlandse Wetboek van Strafrecht, wat toelaat vast te stellen dat verzoeker werd beschouwd als dader bij het telen, bereiden, bewerken, verwerken, verkopen, afleveren, verstrekken of vervoeren van verdovende middelen. Verweerder heeft op correcte gronden aangegeven dat illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers. Gelet op de aard van de door verzoeker gepleegde misdrijven – het betreft tweemaal een misdrijf waarbij zwakkeren in de samenleving het slachtoffer zijn – en de zware straffen die de Nederlandse strafrechter meende te moeten opleggen – gegevens die er de Nederlands autoriteiten daarenboven toe brachten verzoeker ongewenst te verklaren en een inreisverbod op te leggen tot 7 januari 2018 – is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit blijkt dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang voor de Belgische samenleving vormt. Verzoekers standpunt dat de tweede veroordeling van acht jaar geleden dateert en dat hij ondertussen getrouwd is en twee kinderen kreeg doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoeker in een tweede onderdeel van zijn middel betoogt dat de bestreden beslissingen niet evenredig zijn aan het nagestreefde doel kan slechts worden herhaald dat verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker nog geen belangrijke banden met België kan hebben opgebouwd gelet op de korte periode dat hij in het Rijk verbleef en dat verzoeker en zijn partner zich zo kunnen organiseren dat zijn partner kan genieten van de mogelijkheid om in het raam van het vrij verkeer in België te verblijven en dat zij toch een gezinsleven kunnen hebben. De vereiste evenredigheidsstoetsing werd derhalve doorgevoerd en verweerders stelling is niet kennelijk onredelijk. De Raad merkt in dit verband op dat het aan echtelieden toekomt om keuzes te maken en hierbij rekening te houden met hun beider administratieve toestand. De echtgenote van verzoekster, die stelt reeds meer dan veertien jaar een relatie te hebben met verzoeker, wist of behoorde te weten dat verzoeker ernstige strafbare feiten pleegde en dat hem de toegang tot een aantal Schengenstaten was ontzegd. Toch opteerde zij ervoor om vanuit Nederland te verhuizen naar België, een Schengenstaat waar het inreisverbod voor haar partner, met wie zij op dat ogenblik nog niet was gehuwd, ook van toepassing was. Zij kon dus inschatten dat de kans reëel was dat zij niet samen met verzoeker in het Rijk zou kunnen verblijven. Blijkens het aan de Raad voorgelegde administratief dossier kwam verzoekers partner initieel ook zonder verzoeker naar België. H.B. gaf namelijk aan in de loop van de maand maart 2012 met haar kinderen naar België te zijn gekomen en gaf bij een adrescontrole in februari 2014 aan enkel met haar

kinderen en zonder haar partner te Sint-Jans-Molenbeek te verblijven. Er kan dus worden aangenomen dat verzoeker en H.B. hun relatie langdurig hebben verdergezet terwijl zij niet in hetzelfde land verbleven of op hetzelfde adres waren ingeschreven. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat een maatregel die er toe leidt dat zijn vrouw en kinderen in België zouden wonen terwijl hij in een ander land verblijft een ontoelaatbare inmenging in zijn gezinsleven vormt en een miskennisinhoudt van het evenredigheidsbeginsel zoals bedoeld in artikel 43, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Los van het feit dat uit de aan de Raad voorgelegde geboorteakten niet blijkt dat verzoeker de vader is van de twee kinderen van H.B., moet ook worden gesteld dat verweerder heeft verwezen naar *“het gezinsleven”* en de kinderen die behoren tot een gezin hieronder vallen, zodat niet kan worden gesteld dat hij de aanwezigheid van deze twee kinderen over het hoofd heeft gezien.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK